

Kapitel 21

Okay, jeg var virkelig, virkelig på den.

Enhjørningerne kiggede forventningsfulde på mig, som skulle jeg bryde ud i glæde og prise deres skønhed. Jeg havde snarere lyst til at løbe skrigende væk. Al den opmærksomhed og hurtigt udspringende blomster. Jeg ville hjem til moar!

”Tror du de er sluppet løs fra et cirkus?” spurgte Vanja og kiggede rundt, for forventede hun en mand i sjovt tøj og med en pisk i hånden, komme løbende op af gågaden. Jeg tog mig i at kigge rundt og ønske det var sandt.

”Skal vi ikke gå videre, Vanja? De fejler sikkert et eller andet.”

En af enhjørningerne løftede hovedet og kom med et pust, der lød som om den var sur.

”Kan vi ikke blive lidt længere?”

”Nej!”

Jeg greb hendes arm og trak hende med, selvom hun protesterede. Men så stoppede hun pludselig og gik roligt med, men kiggede sig hele tiden over skulderen.

Jeg vente mig om og frygtede hvad jeg ville se. De to enhjørninger fulgte efter, sammen med en stor flok mennesker. Stædige dyr.

”De følger efter os. Hvorfor tror du det?”

”Aner det ikke. Mit hår har nok samme farve som deres yndlingstræ.”

”Du kan altid farve det, hvis du hader farven så meget.”

”Det er ikke det.”

Jeg kastede endnu et blik over skulderen og hev hende så med ind i en rodebutik.

”Hvad nu?” sagde Vanja, lidt tvær over, at hun ikke længere kunne holde øje med enhjørningerne.

”Jeg skal have noget herinde,” sagde jeg og gav slip på hendes håndled. Min hånd var helt svedig, så jeg tørrede den af i bukserne.

”Hvad?” spurgte Vanja, men jeg gik længere ind i butikken. Vanja fulgte modvilligt efter. ”Tror du de følger med os?”

”Hvem siger de følger efter os?”

”Det er da tydeligt at de gør det.”

”De er sikkert ude og shoppe.”

”Shoppe?” spruttede Vanja vantro.

”De går jo på gågaden.”

”Det er jo åndssvagt.”

”Og det er det også, at de følger efter mi... os.”

Pis! Jeg var lige ved at sige ’mig.’

Jeg gik rundt mellem hylderne og kiggede efter noget jeg kunne bruge. Det var den forkerte årstid, men jeg endte med at finde en lille samling masker. Efter at have frasorteret alle dem med overdreven brug af fjer eller dyremønster, stod jeg med en mase dækket af lyserøde palietter.

”Lyserød, virkelig din yndlingsfarve,” sagde Vanja sarkastisk og spejdede over øerne af borde med skrammel, så hun kunne holde øje med gågaden. Jeg turde end ikke kigge.

Jeg fik betalt for min maske og skyndte mig at tage den på, inden jeg kom ud af butikken.

”Hey, hvor er paparazzierne henne?” grinede Vanja og jeg skar ansigt. Dette ville se åndssvagt ud.

Enhjørningerne ventede foran butikken, som de der trofaste hunde, der ikke ville blive hjemme, når man skulle i skole. Jeg sukkede og krammede Vanja.

”Jeg er ked af, at det skulle ende sådan her,” hviskede jeg i hendes øre, klappede hendes skulder og trådte væk.

Ved at tage afsæt fra en skraldespand kom jeg op på den nærmeste enhjørning. Den forholdte sig roligt mens jeg fandt mig til rette, og lystrede så, da jeg blidt satte hælene i siderne på den. I galop farede den ned af gågaden. Jeg kunne høre Vanja råbe efter mig, men hendes stemme druknede hurtigt i havet af overraskende stemmer fra handlende, da jeg var ved at ride dem ned. Den anden enhjørning fulgte blindt efter mig.

Under voldsom opmærksomhed fik jeg hurtigt hestene ud af byen, og over marker og veje gik turen hjem.

Det var ubehageligt at ride uden sadel, men hesten bevægelser var rolige og bløde, så det gjorde ikke så ondt. Men jeg vidste, at min røv ville gøre ondt i flere dage af dette.

Åbenbart er enhjørninger hurtige løbere, for vi havde hurtigt lagt byen bag os. Vi red i rabatten ved motortrafikvejen og kom længere nordpå. Folk dyttede af os og det skulle ikke undre mig, hvis der var trafikmeldinger om os i radioen.

Jeg var godt gennemrystet, mere end en milkshake nogensinde kan blive, da jeg red ind foran vores ubrugte lade. Ubrugelig for min far, meget brugelig for Drake og Eudora.

De var på en eller anden måde kommet op på taget af laden og kæmpede mod hinanden, på det skrøbelige loft. Når det ikke kunne holde til meget sne, kunne det næppe holde til et muskelbundet og en kvinde, som lige nu gav ham tæsk.

Blåvinge brølede ved synet af mig. Den var krøbet ud af laden, og dasede i solen som sine koldblodige slægtninge. De to kæmpende stoppede da de så mig, og sprang ned fra taget. Et normalt menneske ville ryge direkte ned og brække noget, men Drake og Eudora kastede sig begge ned gennem i hul i taget,

og kom ud derfra med hø i hår og tøj. Havde jeg ikke set dem kæmpe for et øjeblik siden, ville jeg have haft et par frække tanker om, hvad de havde lavet derinde.

”Nara, tidligt tilbage,” sagde Drake glad. ”Og du har taget et par enhjørninger med. Dejligt.”

”I har ødelagt taget,” sagde jeg og stirrede på lysstrålen der kom gennem hullet, og oplyste væggen der var dækket af kradsemærker. ”Hvordan har I ødelagt taget?” forlangte jeg at vide.

”Blåvinge. Han rejste sig op, da han ville ud og kom til at slå hul i taget, med sin hale. Vi er ked af det, men se det på den lyse side!” sagde Eudora smilende.

”Og den er?”

”Han skal ligge under hullet, når det regner!”

Jeg må ærlig talt indrømme, at jeg ikke kunne se det gode i det. Drake lignede én som ville dækket hullet til, og ikke fordi det ville gøre min far sur. Nej, det var for at beskytte Blåvinge fra regnen. Drake havde det snedigste smil og skulede lidt til Eudora, da hun jo kritiserede hans drage.

”Men hvor har du fundet de enhjørninger henne, Nara?” spurgte Eudora og holdt øje med dem ud af øjenkrogen. De slog med hovedet, som sagde de ’du skal ikke drømme om at komme ét skridt nærmere!’

”De fandt snarere mig,” sagde jeg tvært. ”Min veninde Vanja og jeg var ude i byen, da de pludselig kom gående op af gaden. Alle stoppede og stirrede på dem, og de to var uden hæmninger. De gik lige efter mig og forfulgte mig, indtil jeg satte mig op på dem, og red væk. Jeg efterlod Vanja alene i byen!”

”Hvorfor har du maske på?”

”For at folk ikke skulle se mig,” sagde jeg, flåede masken af og smed den på jorden. Med sine klare farver, lyste den op mod det brune. ”Hvorfor kunne jeg ikke få en normal dag på min fridag? Hvorfor skal magiske væsner komme efter mig? Jeg er som en magnet for dem og det er meget, meget irriterende!”

Havde jeg ikke været for rasende, ville jeg nok have været overrasket over mit udbrud. Normalt er jeg den rolige, sjældent flammende sur person, men i dag var anderledes. Dette var kulminationen af alle mine problemer med handsken, træning, dødstrusler, kommende skoledage og andet pis jeg havde på mit sind. Altså ting der boblede ved 90 grader inde i mig, men nu koger over.

Jeg var nok ikke noget slemt syn, for Drake prøvede at skjule et smil og Eudora kiggede omkring, som ventede hun på, at jeg blev færdig. Så hidser man sig op, og de tager sig ikke af det. Luften gik ud af mig, som en ballon der blev baldret, men den røde farve i mit ansigt forsvandt ikke.

”Færdig?” var alt Drake sagde, da jeg havde været stille en kort stund.

”Nej, hvordan skal jeg kunne leve et normalt liv, når magiske væsner, som ikke burde eksistere, sværdkæmpende personer og magi fylder hele min hverdag? Det er umuligt, har det åbenbart lige vist sig!”

Drake skulle til at sige noget, hvad ved jeg ikke, da vi hørte skridt på vejen.

Eudora og Drake som begge stod med deres våben i hænderne, hævdede dem til angreb. Vi stirrede alle intenst mellem træerne, kiggede efter en fjende eller magisk væsen.

Og så, ud mellem træerne trådte en person med langt rødt hår.

Vanja.

Før jeg kunne reagere, løb Drake mod hende. Jeg greb ud og stoppede Eudora, mens jeg med mine lungers fulde kræft, skreg til Drake at han skulle stoppe.

Jeg håbede mine ord ville nå ham og sive ind i hans hoved, for nu var han kun få sekunder fra Vanja, der var langsom om at reagere.

Så svang Drake sværdet; et lyn af sølv. Vanja skreg af rædsel, faldt tungt mod jorden og stoppede med at skribe.

Mit hjerte stoppede selv.